

Hoofdstuk 1 – Het kasteel langs de A6

Sam en Noor zaten achter in de auto terwijl ze over de **A6 richting Almere** reden. De snelweg was druk, auto's zoefden voorbij en in de verte zagen ze de moderne stad al verschijnen.

“Almere ziet er heel anders uit dan Zaandam,” zei Noor terwijl ze uit het raam keek. Sam knikte. “Alles is hier nieuw... grote gebouwen, brede wegen.”

Plots wees Noor naar rechts. “Sam... kijk daar!”

Tussen de snelweg en een open stuk landschap verscheen iets wat helemaal niet in deze omgeving leek te passen. Een groot, oud ogend gebouw met torentjes en hoge muren.

“Is dat een kasteel?” vroeg Sam verbaasd.

Noor kneep haar ogen samen. “Hier... naast de A6?”

Het kasteel leek bijna te botsen met de moderne wereld eromheen. Auto's reden voorbij, maar niemand leek echt aandacht te hebben voor het gebouw.

“Dat kan toch niet nieuw zijn,” zei Sam.

Noor schudde haar hoofd. “Het lijkt juist heel oud.”

Ze reden verder, maar het kasteel bleef nog even zichtbaar tussen de bomen en geluidsschermen van de snelweg.

“Zullen we daarheen gaan?” vroeg Noor ineens.

Sam glimlachte. “Als we dit avontuur beginnen... dan doen we het goed ook.”

En terwijl de auto Almere binnen reed, bleef het mysterieuze kasteel in hun gedachten hangen... alsof het hen al verwachtte.

Hoofdstuk 2 – De afslag naar het onbekende

De auto reed Almere binnen en de snelweg werd rustiger. Grote open vlaktes en moderne gebouwen verschenen aan beide kanten van de weg.

“Alles is hier zo nieuw,” zei Noor terwijl ze om zich heen keek.

Sam knikte. “Maar dat kasteel... dat was juist oud.”

Noor keek op haar telefoon. “Er moet hier ergens een afslag zijn richting het buitengebied.”

Even later zag Sam een bord langs de weg: “**Almere Buiten – natuurgebied / bosrand**”.

“Daarheen,” zei hij meteen.

Ze namen de afslag en reden verder over kleinere wegen. De gebouwen werden minder en het landschap opener. Fietspaden, water en jonge bomen lagen verspreid door het gebied.

“Het voelt hier al meer als natuur,” zei Noor.

Sam glimlachte. “Maar dat kasteel was nog steeds raar.”

Na een paar minuten rijden wees Noor ineens. “Daar!”

Tussen de bomen, net voorbij een open veld, verscheen het kasteel opnieuw. Dichterbij dan eerst. Groot, stil en bijna verstopt tussen het groen.

De auto stopte langs de weg.

“Oké...” zei Sam zacht. “Dit is echt.”

Noor knikte. “En het staat hier gewoon, alsof het altijd al zo was.”

Ze stapten uit de auto. De wind waaide zacht over het open veld en het kasteel torende voor hen uit, stil en mysterieus langs de rand van de A6.

“Wat denk je dat het is?” vroeg Noor.

Sam keek omhoog. “Dat gaan we ontdekken.”

En samen liepen ze langzaam richting het kasteel, dat veel groter en stiller bleek dan ze vanaf de snelweg hadden gedacht.

Hoofdstuk 3 – De poort van het kasteel

Sam en Noor liepen over het grasveld richting het kasteel. Hoe dichterbij ze kwamen, hoe groter het leek te worden. De muren waren niet alleen oud, maar ook verrassend goed onderhouden, alsof het gebouw nog steeds ergens voor werd gebruikt.

“Het voelt bijna alsof het niet helemaal verlaten is,” zei Noor zacht.
Sam knikte. “Maar ik zie niemand.”

Voor het kasteel stond een brede stenen poort. De grote deuren waren half open, alsof iemand ze net nog had gebruikt.

“Dat is een beetje vreemd...” zei Sam.
Noor slikte. “Zou het open zijn?”

Langzaam liepen ze dichterbij. Op de poort stond een oud symbool gekrast in de steen. Het leek niet op iets moderns, maar ook niet op iets dat ze eerder hadden gezien.

“Heb jij dat eerder gezien?” vroeg Noor.
Sam schudde zijn hoofd. “Nee... maar het lijkt belangrijk.”

De wind ging even liggen. Alles werd stil.

Noor keek naar de open poort. “Alsof we worden uitgenodigd.”
Sam ademde diep in. “Of gewaarschuwd.”

Ze stonden even stil. Toen stapte Sam voorzichtig naar voren en duwde zacht tegen de poort.

De deur kraakte, maar ging verder open.

Binnen zagen ze een binnenplaats met oude stenen, hoge muren en een stille sfeer alsof de tijd hier anders werkte.

“Dit is geen gewoon kasteel,” fluisterde Noor.
Sam knikte. “Nee... dit is iets dat een geheim bewaart.”

En samen stapten ze door de poort het kasteel binnen.

Hoofdstuk 4 – De stille binnenplaats

Sam en Noor liepen voorzichtig de binnenplaats op. Hun voetstappen klonken zacht op de oude stenen, alsof het kasteel hun aanwezigheid meteen opmerkte.

“Het is hier echt doodstil,” zei Noor zacht.

Sam keek om zich heen. “Zelfs de wind lijkt hier minder te worden.”

Rondom hen stonden hoge muren met smalle ramen. Sommige ramen waren donker, andere reflecteerden een vaag licht van de lucht.

In het midden van de binnenplaats stond een oude waterput, half begroeid met mos.

“Dat ziet er heel oud uit,” zei Noor terwijl ze ernaartoe liep.

Sam volgde haar. “Maar ook alsof het nog gebruikt kan worden.”

Op de rand van de put stond opnieuw dat vreemde **symbool**, maar dit keer ingekerfd in de steen, alsof het er al eeuwen zat.

Noor streek met haar hand over de rand. “Dit is niet nieuw.”

Sam knikte langzaam. “Maar waarom staat het hier?”

Plots klonk er ergens een zacht metaalachtig geluid, alsof een deur in het kasteel heel even bewoog.

Noor draaide zich snel om. “Heb jij dat gehoord?”

Sam hield zijn adem in. “Ja...”

Ze keken naar een van de donkere gangen onder de muren. De opening leek eerst gewoon schaduw, maar nu zagen ze dat het een doorgang was.

“Daar komt het geluid vandaan,” fluisterde Noor.

Sam knikte. “Dan moeten we daarheen.”

Samen liepen ze langzaam richting de donkere gang, terwijl de binnenplaats achter hen nog stiller leek te worden dan eerst.

Hoofdstuk 5 – De gang onder het kasteel

Sam en Noor stapten de donkere gang in. Meteen voelde het kouder aan, alsof de warmte van de binnenplaats achter hen was gebleven.

“Het is hier echt donker,” fluisterde Noor.

Sam hield zijn hand langs de muur. “Maar ik voel de stenen nog.”

Er viel een smalle strook licht naar binnen vanaf de binnenplaats, maar verder was het bijna zwart. Hun voetstappen klonken gedempt op de oude stenen vloer.

Na een paar meter bleven ze allebei stil staan.

“Sam...” zei Noor zacht.

Voor hen hing iets aan de muur. Een oud metalen bord, half verroest, met opnieuw datzelfde **symbool** erop.

“Het komt echt overal terug,” zei Sam.

Noor knikte. “Maar dit is de eerste keer dat het hier binnen zit.”

Ze liepen verder en de gang werd breder. Aan de zijkant zagen ze kleine nissen in de muur, alsof er ooit dingen hadden gestaan.

Plots hoorde Sam iets: een zacht tikgeluid, alsof ergens verderop een deur langzaam werd gesloten.

“Er is hier iemand...” fluisterde Noor.

Sam schudde langzaam zijn hoofd. “Of iets dat net weg is gegaan.”

Aan het einde van de gang zagen ze een trap die naar beneden leidde. De lucht werd daar nog kouder en stiller.

Noor keek naar Sam. “Beneden?”

Sam ademde diep in. “Beneden.”

Ze begonnen voorzichtig de trap af te lopen, het donker in, terwijl het kasteel boven hen steeds verder leek te verdwijnen.